

[Gustav Pedersen.]

reformer af en sådan karakter, at de kan lette arbejdet herinde. Jeg tror også, jeg kan føje til, at det er nødvendigt at få sådanne forbedrede arbejdsvilkår, for det er ikke blot møderne i salen, der skal skaffes tid til, og heller ikke blot udvalgmøderne. Der skulle også gerne være lidt tid for medlemmerne til at læse i hvert fald en del af de dynger af papir, der falder ind over medlemmerne fra mange forskellige steder. Det ville være for optimistisk at regne med, at man kunne gå alt det igennem, som der egentlig kunne være grund til at gå igennem, men tid til at sortere det, tid til at gå det nødvendigeste igennem skulle der gerne være, og der er i hvert fald ingen medlemmer af tinget, der er uvidende om, at udover alt dette kommer de mange forpligtelser, medlemmer har overfor deres vælgere eller overfor de opgaver, der ligger til dem ude omkring i landet.

Der er altså mange grunde til at håbe, at ændringerne i forretningsordenen kan blive indledning til en bedre organisering af arbejdet, indledning til en mere hensigtsmæssig fordeling af selve arbejdsgangen og dermed forhåbentlig give mulighed for på bedre måde at sætte medlemmerne i stand til at røgte den opgave, som de har påtaget sig ved at blive valgt til folketinget.

Poul Hansen (Kalundborg): Jeg kan for hovedpartens vedkommende erklære mig ganske enig i de bemærkninger, som den ærede formand for tinget her har knyttet til det forslag til ny forretningsorden, som også jeg står som medforslagsstiller til. Der er kun eet punkt, hvor jeg har en anden mening end formanden, og hvorom jeg gerne ville gøre nogle bemærkninger. Det drejer sig, som medlemmerne kan forstå, om det ændringsforslag til § 26 i forslaget, hvortil jeg er medforslagsstiller sammen med de ærede medlemmer fru Edel Saunte og hr. Alfred Jensen. Dette ændringsforslag går kort fortalt ud på at afskaffe betegnelsen „det ærede medlem“. Jeg vil straks for at undgå enhver misforståelse slå fast, at den del af § 26, som siger, at direkte tiltale og brug af titler ikke er tilladt, også oprettholdes, selvom dette ændringsforslag vedtages. Afskaffelsen af betegnelsen „det ærede medlem“ åbner altså ikke vejen for brug af

titler eller direkte tiltale overfor andre medlemmer af tinget.

Jeg vil straks sige, at dette ændringsforslag ikke for mig står som noget større spørgsmål, men da adskillige medlemmer af det høje ting ønsker at komme bort fra denne betegnelse, og da jeg selv deler dette ønske, synes jeg, det har været rigtigt at stille forslaget og bringe det frem til en afgørelse her i det høje ting. Jeg er ganske klar over, at betegnelsen „det ærede medlem“ oprindeligt har haft et demokratisk sigte derved, at man ville have en ensartet omtaleform; man ville fastslå medlemmernes ligeberettigelse, og man ville undgå en brug af titler, der ligesom kunne sætte skel, men selvom der måske oprindeligt har eksisteret en sådan god begrundelse, er den efter mit skøn ikke længere gyldig. Der er ikke længere disse grunde til at opretholde denne betegnelse, og når vi er nogle stykker, som ønsker den bort, er det ganske simpelt, fordi den i vore og i andres øren lyder unaturlig og antikveret. Der kunne måske endda være mening i betegnelsen, hvis vi også på andre områder havde en række overleverede traditioner og pompøse former, som man har det f. eks. i England og Sverige. Men da vi jo ellers har bestræbt os for at gøre folketinget til en arbejdsplads, som betjener sig af ligefremme former, hænger denne lidt opstyltede omtaleform ligesom frit i luften, og jeg mener, at dette forhold træder stærkere frem for offentligheden og virker mere grelt, efter at radiotransmissioner fra folketinget er blevet så almindelige, som de er nu; det er ikke langt fra, at mange lyttere finder det noget skabagtigt, når vi omtaler hinanden som ærede medlemmer.

De argumenter, som jeg har hørt for denne omtaleform, er i hovedsagen to: dels siger man, at den er nødvendig for at hævde tingets værdighed — og jeg forstod, at de betragtninger, som den ærede formand for lidt siden gjorde, i virkeligheden går på det samme — og dels siger man, at det er nødvendigt at have denne form for at undgå en forsimpning af tonen, en sænkning af debattens niveau. Hertil vil jeg gerne for mit vedkommende sige, at man kan vist ikke vurdere den værdighed særlig højt, som er afhængig af en foreskrevet høflighedsformular. Folketingets værdighed og